

ud paa at gøre Forholdene bedre for de sindssyge, og at vi selvfølgelig ogsaa godt kunne indse, at det vil være nødvendigt i den nærmeste Fremtid at bringe store Ofre for at faa disse Forhold forbedrede. Vi ere inde paa, at det er nødvendigt at spare paa Statens Udgifter paa Grund af de Forhold, vi bleve bragte ind i ved det Militærforlig, der blev indgaaet forleden Sommer. Men vi ere ogsaa fuldstændig inde paa, at paa et Omraade, hvor det gælder de sindssyges Behandling her i Landet, maa vi bringe de Ofre, som ere nødvendige. Jeg ser godt, at det Forslag, der foreligger her, ikke medfører store Ofre for Staten, men der er i Anmærkningerne givet en Antydning af, at saadanne Ofre ville blive nødvendige, hvad vi for Resten alle vidste, nemlig der, hvor de 30,000 Kr. omtales, som skulle bruges til Forarbejder i Anledning af et nyt Sindssygehospital.

Med Hensyn til selve det foreliggende Forslag skal jeg sige, at jeg godt indser Nødvendigheden af, at man faar bedre Plejere og bedre Plejersker. Forholdet har, som det staar omtalt her i Anmærkningerne, og som den ærede Ordfører omtalte, været det, at man har taget Folk fra forskellige Erhverv til Plejere, ja, nogenlunde taget Folk ind fra Gaden dertil, der ikke have haft det ringeste Kendskab til eller Erfaring for, hvordan sindssyge bør plejes. Man har maattet tage dem og ansætte dem i Stillinger, hvor de fik med de sindssyges Pleje at gøre, og det har selvfølgelig først og fremmest været af den Grund, at Lønnen har været saa ringe, særlig for det underordnede Personale. Derfor maa jeg ogsaa for mit Vedkommende indrømme, at en Forhøjelse af Lønningen er meget ønskelig, naar man mener, at man ved Hjælp af en højere Løn er i Stand til at faa et Personale, der bedre egner sig til at pleje de sindssyge end det, man hidtil har haft. Ligeledes kan jeg godt indse, hvor nødvendigt det kan være, at man forsøger paa at skaffe de Plejere og Plejersker, man vil anvende, en nogenlunde rimelig Uddannelse. Der er Tale om et Aars Uddannelse, og selv om man ikke kan naa alt paa et Aar, vil der dog kunne naas en Del, der vil i alt Fald kunne naas bedre Forhold end dem, vi have for Øjeblikket.

Der skal altsaa ikke efter Forslaget, som det foreligger i Øjeblikket, stilles Krav til Statskassen. De forøgede Udgifter, som Forslaget vil medføre, skulle skaffes ved Forhøjelsen af Plejepengene. Men der ser det jo rigtignok ud til, at en uforholdsmæssig stor Del af denne Forhøjelse skal

komme ind ved Plejepengene for tredje Klasse. Det er saaledes, at man har beregnet Merindtægten ved Plejepengene for første Klasses Takst til 33,507 Kr. 30 Øre, for anden Klasse til 46,441 Kr. 74 Øre, for tredje Klasse til 12,568 Kr. 44 Øre og for de uformuende til 141,495 Kr. 60 Øre. Det er jo et Spørgsmaal, hvad man fra Kommunernes Side vil sige til dette Forslag. Det bliver vel i Særdeleshed Sogne- og Amtskommunerne, der ville komme til at bære denne Forøgelse af Plejepengene; men det kan være, der ikke er nogen anden Vej at gaa. Det er muligt, der ikke er noget andet Sted at tage Pengene, og det er jo saa rimeligt, at det særlig er fra tredje Klasse B, der rummer den aldeles overvejende Del af Patienterne paa Sindssygehospitallerne, at der kan tages det klækkelige Overskud, det, som batter noget. Men saavel Spørgsmaalet om, hvorvidt man skulde forhøje Plejepengene lidt anderledes paa de andre Klasser, end Forslaget kræver, som Spørgsmaalet om, hvorvidt de Lønningssatser, der ere foreslaaede for Personalet, ere passende eller ikke, ere Ting, der nærmere kunne forhandles i et Udvalg. Jeg vil ikke foreslaa Udvalg — det er ikke Tiden til det i Øjeblikket —, og jeg blev ikke af den ærede Ordførers Udtalelser klar over, hvorvidt man ønskede Udvalg eller ikke. Men i alt Fald, bliver der nedsat et Udvalg, ville saadanne Forhold kunne overvejes nærmere, saa man kommer nok til en nogenlunde rimelig Ordning. I Tillid hertil vil ogsaa jeg anbefale Lovforslaget til Tingets Velvillie.

Halsted: Jeg har meget let ved at anbefale dette Lovforslag, idet jeg for omtrent 2 Aar siden under Finanslovbehandlingen udtalte mig udførligt om dette Spørgsmaal. Forholdene havde nemlig medført, at jeg havde haft Lejlighed til at se denne Sag paa nærmere Hold og interesserede mig en Del for den. Jeg vidste derfor, at der fra Lægetilsynet ved samtlige Hospitaler var et stærkt Ønske om at faa det hele ind i et andet Spor. Der var den Gang foretaget Forarbejder i saa Henseende, og disse tog Sigte paa to Hovedpunkter — dem, som den højtærede Minister nu har grebet —, nemlig Lønningerne og Plejepersonalets Uddannelse. Der er heller ikke Tvivl om, at disse Punkter ere de fornemste ved denne Lejlighed, hvor Talen er om Sindssygevæsenets Omdannelse. Jeg betragter disse to Punkter som afgørende. Det tredje Punkt, en Omordning af selve Anstaltens Bygninger og